

Sygn. akt V P 185/15

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 01 października 2015r.

Sąd Rejonowy w Słupsku V Wydział Pracy i Ubezpieczeń Społecznych

w składzie następującym:

Przewodniczący: SSR Marzena Hop

Protokolant: Anna Lewicka

po rozpoznaniu w dniu 01 października 2015r. w Słupsku

sprawy z powództwa **M. D. (1)**

przeciwko: **Sądowi Rejonowemu w Słupsku**

o wynagrodzenie za pracę

1. zasądza od pozwanego Sądu Rejonowego w Słupsku na rzecz powódki M. D. (1) kwotę 21.960,40 zł (dwadzieścia jeden tysięcy dziewięćset sześćdziesiąt złotych 40/100) wraz z ustawowymi odsetkami od następujących kwot:

- 1.520 zł (jeden tysiąc pięćset dwadzieścia złotych) od dnia 01.02.2013 r. do dnia zapłaty,
- 1.520 zł (jeden tysiąc pięćset dwadzieścia złotych) od dnia 01.03.2013 r. do dnia zapłaty,
- 1.520 zł (jeden tysiąc pięćset dwadzieścia złotych) od dnia 01.04.2013 r. do dnia zapłaty,
- 1.520 zł (jeden tysiąc pięćset dwadzieścia złotych) od dnia 01.05.2013 r. do dnia zapłaty,
- 1.520 zł (jeden tysiąc pięćset dwadzieścia złotych) od dnia 01.06.2013 r. do dnia zapłaty,
- 1.520 zł (jeden tysiąc pięćset dwadzieścia złotych) od dnia 01.07.2013 r. do dnia zapłaty,
- 1.520 zł (jeden tysiąc pięćset dwadzieścia złotych) od dnia 01.08.2013 r. do dnia zapłaty,
- 1.600 zł (jeden tysiąc sześćset złotych) od dnia 01.09.2013 r. do dnia zapłaty,
- 1.600 zł (jeden tysiąc sześćset złotych) od dnia 01.10.2013 r. do dnia zapłaty,
- 1.600 zł (jeden tysiąc sześćset złotych) od dnia 01.11.2013 r. do dnia zapłaty,
- 1.600 zł (jeden tysiąc sześćset złotych) od dnia 01.12.2013 r. do dnia zapłaty,
- 1.600 zł (jeden tysiąc sześćset złotych) od dnia 01.01.2014 r. do dnia zapłaty,
- 1.600 zł (jeden tysiąc sześćset złotych) od dnia 01.02.2014 r. do dnia zapłaty,
- 1.720,40 zł (jeden tysiąc siedemset dwadzieścia złotych 40/100) od dnia 01.04.2014r. do dnia zapłaty,

2. wyrokowi w punkcie 1. nadaje rygor natychmiastowej wykonalności co do kwoty 8.000 zł.

UZASADNIENIE

1. Pozwem wniesionym w dniu 27 maja 2015r. **powódka M. D. (1)** domagała się od pozwanego Sądu Rejonowego w Słupsku zapłaty kwoty 21.960,40 zł. z ustawowymi odsetkami od kwot:

- 1.520 zł (jeden tysiąc pięćset dwadzieścia złotych) od dnia 01.02.2013 r. do dnia zapłaty,
- 1.520 zł (jeden tysiąc pięćset dwadzieścia złotych) od dnia 01.03.2013 r. do dnia zapłaty,
- 1.520 zł (jeden tysiąc pięćset dwadzieścia złotych) od dnia 01.04.2013 r. do dnia zapłaty,
- 1.520 zł (jeden tysiąc pięćset dwadzieścia złotych) od dnia 01.05.2013 r. do dnia zapłaty,
- 1.520 zł (jeden tysiąc pięćset dwadzieścia złotych) od dnia 01.06.2013 r. do dnia zapłaty,
- 1.520 zł (jeden tysiąc pięćset dwadzieścia złotych) od dnia 01.07.2013 r. do dnia zapłaty,
- 1.520 zł (jeden tysiąc pięćset dwadzieścia złotych) od dnia 01.08.2013 r. do dnia zapłaty,
- 1.600 zł (jeden tysiąc sześćset złotych) od dnia 01.09.2013 r. do dnia zapłaty,
- 1.600 zł (jeden tysiąc sześćset złotych) od dnia 01.10.2013 r. do dnia zapłaty,
- 1.600 zł (jeden tysiąc sześćset złotych) od dnia 01.11.2013 r. do dnia zapłaty,
- 1.600 zł (jeden tysiąc sześćset złotych) od dnia 01.12.2013 r. do dnia zapłaty,
- 1.600 zł (jeden tysiąc sześćset złotych) od dnia 01.01.2014 r. do dnia zapłaty,
- 1.600 zł (jeden tysiąc sześćset złotych) od dnia 01.02.2014 r. do dnia zapłaty,
- 1.720,40 zł (jeden tysiąc siedemset dwadzieścia złotych 40/100) od dnia 01.04.2014r. do dnia zapłaty.

W uzasadnieniu wskazała, że jest zatrudniona u pozwanego od dnia 1 stycznia 2013r. w charakterze dyrektora sądu. Podniosła, że w okresie do dnia 31.12.2012r. otrzymywała wynagrodzenie zasadnicze, dodatek funkcyjny, dodatek specjalny oraz dodatek za wieloletnią pracę w wysokości 19% miesięcznego wynagrodzenia zasadniczego. Od dnia 1.01.2013r pozwany nie wypłacał powódce dodatku za wieloletnią pracę.

Powódka podniosła, że jej prawo do dodatku za wieloletnią pracę wynikało z art.15 ustawy z dnia 18.12.1998r. o pracownikach sądów i prokuratury. W wyniku nowelizacji ustawy Prawo o ustroju sądów powszechnych, do ustawy tej dodano art. 32c§3, który zobowiązywał Ministra Sprawiedliwości do określenia w drodze rozporządzenia wysokości wynagrodzenia zasadniczego dyrektora sądu oraz jego zastępcy oraz sposobu ustalania dodatku specjalnego oraz nagrody za szczególne osiągnięcia w pracy, które mogą być przyznane dyrektorowi sądu we wskazanych warunkach. Rozporządzenie Ministra Sprawiedliwości z dnia 17.12.2012r. regulowało jedynie wysokość wynagrodzenia zasadniczego dyrektora sądu w zakresie ustalania wysokości dodatku specjalnego oraz nagrody za szczególne osiągnięcia w pracy, wśród składników wynagrodzenia nie wymieniało dodatku za wysługę lat. Wskazała, że zgodnie z brzmieniem art.32d§2 usp do dyrektora sądu oraz zastępcy dyrektora sądu stosuje się odpowiednio przepisy art.6-7 oraz art.9-11 ustawy z dnia 18.12.1998r. o pracownikach sądów i prokuratury. Przepis ten od dnia 24.01.2014r. uzyskał nowe brzmienie zgodnie z którym do dyrektora sądu oraz zastępcy dyrektora sądu stosuje się odpowiednio przepisy art.6-7 oraz art.9-11 oraz 14a-18 ustawy z dnia 18.12.1998r. o pracownikach sądów i prokuratury. Do ustalania uprawnień do dodatku za wieloletnia pracę i nagrody jubileuszowej stosuje się zasady określone w przepisach

wydanych na podstawie art.14 ust.1 ustawy z dnia 18 grudnia 1998r. o pracownikach ustawy z dnia 18.12.1998r. o pracownikach sądów i prokuratury.

Powódka podniosła, że żaden przepis rozporządzenia wykonawczego z dnia 17.12.2012r. nie wskazywał z jakich składników składa się wynagrodzenie dyrektora sądu, zwłaszcza nie podawał, by wynagrodzenie zasadnicze i ewentualny dodatek specjalny czy nagroda za szczególne osiągnięcia były jedynymi składnikami wynagrodzenia dyrektora sądu. Rozporządzenie Ministra Sprawiedliwości z dnia 17.12.2012r. nie regulowało kompleksowo kwestii wynagrodzenia dyrektora sądu wskazując wysokość wynagrodzenia zasadniczego, które uzależnione było od wielkości sądu w którym dyrektor był zatrudniony oraz wskazywało jakie dodatki mogą być dyrektorowi przyznane. Nie wyłączało natomiast stosowania do dyrektora sądu innych przepisów odnośnie wynagrodzenia, w takim zakresie w jakim kwestii tej nie uregulowało rozporządzenie z dnia 17.12.2012r.

Powódka podniosła, że luka w przepisach, które wyłączały prawo powódki jako dyrektora sądu do dodatków stażowych została dostrzeżona przez samego ustawodawcę, który ustawą z dnia 8.11.2013r. dokonał nowelizacji przepisów, ustalając, że do dyrektorów sądów znajdują zastosowanie przepisy art. 14a – 17 ustawy o pracownikach sądów i prokuratury. Jednocześnie nie dokonano zmian w innych przepisach, co daje podstawy do uznania, że przepisy te w okresie spornym nie wyłączały możliwości stosowania art.15 ustawy o pracownikach sądów i prokuratury. Na poparcie swojego stanowiska powódka powołała się na wyrok Sądu Najwyższego z dnia 13.01.2015r. w sprawie II PK 74/14.

W dniu 19 czerwca 2015r. Sąd Rejonowy w Słupsku wydał nakaz zapłaty w postępowaniu upominawczym.

Pozwany – Sąd Rejonowy w Słupsku w sprzeciwie od nakazu zapłaty w postępowaniu upominawczym wniósł o oddalenie powództwa w całości oraz o zasądzenie od powódki kosztów procesu.

W uzasadnieniu pełnomocnik pozwanego podniósł, że stan faktyczny wskazany w pozwie jest bezsporny. Nie kwestionował wyliczeń powódki w zakresie ich poprawności co do spornych roszczeń, zaznaczając że gdyby istniała podstawa prawna do ich wypłaty takie kwoty podlegałyby wypłacie.

Przyczyną odmowy wypłaty przez pozwanego jest treść przepisów prawnych, albowiem w okresie objętym pozwem brak było podstawy prawnej do wypłaty składnika wynagrodzenia jakim jest dodatek za staż pracy.

Sąd ustalił następujący stan faktyczny:

Do dnia 31.12.2012r. M. D. (1) zatrudniona była na stanowisku kierownika finansowego Sądu Rejonowego w Słupsku, a od dnia 1 stycznia 2013r. jest zatrudniona w pozwanym Sądzie Rejonowym w Słupsku w charakterze dyrektora sądu. M. D. (1) do dnia 31 grudnia 2012r. otrzymywała wynagrodzenie zasadnicze, dodatek funkcyjny, dodatek specjalny oraz dodatek za wieloletnią pracę w wysokości 19% miesięcznego wynagrodzenia zasadniczego. Od dnia 1 stycznia 2013r. pracodawca wypłacał M. D. (1) wynagrodzenie zasadnicze bez dodatku za wieloletnią pracę.

bezsporne

Sąd zważył co następuje:

Powództwo M. D. (1) w ocenie Sądu jest zasadne i jako takie zasługuje na uwzględnienie.

W niniejszej sprawie stan faktyczny był między stronami bezsporny. Pozwany nie kwestionował roszczenia powódki co do wysokości dochodzonych kwot lecz co do zasady.

Spór w niniejszej sprawie sprowadzał się zatem do ustalenia czy obowiązujące w okresie spornym przepisy tj. od stycznia 2013r. do stycznia 2014r. stanowiły podstawę do wypłacania powódce dodatków za wieloletnią pracę.

Pozwany zarzucał, że w spornym okresie od dnia 1 stycznia 2013r. do dnia 1 lutego 2014r. istniała luka prawna, która nie pozwalała na wypłatę tego dodatku powódce. Strona powodowa podnosiła, że obowiązujące w tym okresie przepisy

pozwalają na wypłatę powódce dodatku za wieloletnią pracę, a brak wyraźnej regulacji w przepisach wynikał z braku konsekwencji ustawodawcy.

Rozpoznając niniejszą sprawę Sąd miał na uwadze, że w sprawie dotyczącej dodatków dyrektorów sądów za wieloletnią pracę w spornym okresie zajął stanowisko Sąd Najwyższy.

W wyroku z dnia 13 stycznia 2015r. sygn. akt II PK 74/14 Sąd ten wskazał, że do dnia 31 grudnia 2012 r. zasady wynagradzania dyrektorów sądów uregulowane były w ustawie z dnia 18 grudnia 1998 r. o pracownikach sądów i prokuratury (Dz. U. z 2011 r. Nr 109, poz. 639 z późn. zm.) oraz wydanym na jej podstawie rozporządzeniu Ministra Sprawiedliwości z dnia 30 marca 2010 r. w sprawie stanowisk i szczegółowych zasad wynagradzania urzędników i innych pracowników sądów i prokuratury oraz odbywania stażu urzędniczego (Dz. U. Nr 49, poz. 299). Dyrektorom sądów przysługiwały zatem stałe składniki wynagrodzenia (wynagrodzenie zasadnicze, dodatek z tytułu zajmowanego stanowiska, dodatek za wieloletnią pracę - art. 15 ustawy o pracownikach sądów i prokuratury - oraz ruchome składniki wynagrodzenia: dodatek specjalny z tytułu okresowego zwiększenia obowiązków służbowych lub powierzenia dodatkowych zadań, nagroda za szczególne osiągnięcia w pracy zawodowej, premia), ponadto nagrody jubileuszowe, jednorazowa odprawa w razie ustania stosunku pracy w związku z przejściem na rentę z tytułu niezdolności do pracy lub emeryturę.

Od 1 stycznia 2013 r. weszła w życie nowelizacja ustawy z dnia 27 lipca 2001 r. - Prawo o ustroju sądów powszechnych (tekst jedn.: Dz. U. z 2013 r. poz. 427 z późn. zm.). Na mocy art. 1 ustawy z dnia 18 sierpnia 2011 r. o zmianie ustawy - Prawo o ustroju sądów powszechnych oraz niektórych innych ustaw (Dz. U. Nr 203, poz. 1192) dodano art. 32c, zgodnie z którym dyrektorowi sądu i zastępcy dyrektora sądu przysługuje wynagrodzenie zasadnicze, którego wysokość ustala Minister Sprawiedliwości, jak również może być mu przyznany dodatek specjalny z tytułu okresowego zwiększenia obowiązków lub zadań oraz nagrody za szczególne osiągnięcia w pracy oraz art. 32d, w myśl którego, "Ze stanowiskiem dyrektora sądu oraz zastępcy dyrektora sądu nie można łączyć przynależności do partii politycznych ani pełnienia funkcji publicznych" (§ 1); "Do dyrektora sądu oraz zastępcy dyrektora sądu stosuje się odpowiednio przepisy art. 6-7 oraz 9-11 ustawy z dnia 18 grudnia 1998 r. o pracownikach sądów i prokuratury (Dz. U. z 2011 r. Nr 109, poz. 639 i Nr 113, poz. 659)" (§ 2).

Nie tyle z art. 32c, który w odniesieniu do wskazywanych składników wynagrodzenia nie używa zwrotu "przysługuje wyłącznie", ale z art. 32d, wymieniającego przepisy z odesłania, a contrario może wynikać wniosek, że ustawodawca od 1 stycznia 2013 r. wyłączył tę kategorię urzędników sądowych spod działania ustawy o pracownikach sądów i prokuratury (za wyjątkiem art. 6-7 oraz art. 9-11) i w konsekwencji dla omawianej grupy zawodowej ustanowił autonomiczne (odrębne od pozostałych urzędników i pracowników sądów i prokuratury) uregulowania dotyczące zasad wynagradzania, ograniczając je wyłącznie do składników wymienionych w art. 32c Prawa o ustroju sądów powszechnych, a następnie w rozporządzeniu Ministra Sprawiedliwości z dnia 17 grudnia 2012 r. w sprawie wynagrodzenia dyrektora sądu i zastępcy dyrektora sądu (Dz. U. z 2012 r. poz. 1482), tj. do wynagrodzenia zasadniczego, dodatku specjalnego oraz nagrody za szczególne osiągnięcia w pracy. Przy tej koncepcji od 1 stycznia 2013 r. żadne rozporządzenie wykonawcze wydane na podstawie art. 14 ust. 1 ustawy o pracownikach sądów i prokuratury nie mogło mieć zastosowania do dyrektorów sądów (i ich zastępców). Ustawodawca zatem w sposób zamierzony pominąłby pozostałe uregulowania dotyczące powszechnych w prawie urzędniczym składników wynagrodzenia np. prawa do nagrody jubileuszowej, odprawy emerytalno-rentowej czy dodatku stażowego.

Zdaniem Sądu Najwyższego nie sposób jednak nie zauważyć, że w ten sposób dyrektorzy sądów (i ich zastępcy) z trudnych do wytłumaczenia przyczyn staliby się jedyną grupą zawodową urzędników sądów i prokuratury, która została pozbawiona między innymi prawa do nagrody jubileuszowej, odprawy emerytalno-rentowej w wysokości przysługującej na podstawie pragmatyki służbowej czy dodatku stażowego. Przedstawiona więc wykładnia może budzić uzasadnione wątpliwości co do zachowania przez ustawodawcę standardów konstytucyjnych wynikających z art. 32 Konstytucji RP, gdyż byłaby to niepoparta adekwatnymi i racjonalnymi przesłankami dyferencja uprawnień adresatów norm prawnych charakteryzujących się daną cechą istotną (relevantną). Nie ma bowiem żadnego

uzasadnienia dla zróżnicowania uprawnień urzędników sądowych w zakresie tych składników wynagrodzenia, które są ekwiwalentem za długoletnią pracę i powszechnie obowiązują w prawie urzędniczym.

W tym kontekście, w ocenie Sądu Najwyższego uprawniony jest inny pogląd, a mianowicie, że zamiarem ustawodawcy było jedynie "przeniesienie" przepisu kompetencyjnego wyposażającego Ministra Sprawiedliwości w uprawnienie do określenia pewnych składników wynagrodzenia grupy urzędników sądów z ustawy o pracownikach sądów i prokuratury (art. 14 ust. 1) do ustawy określającej ustroj sądów powszechnych. Niewątpliwie związane to było z budzącą kontrowersje (zob. wyrok Trybunału Konstytucyjnego z dnia 7 listopada 2013 r., K 13/12, OTK-A 2013 Nr 8, poz. 121) nowelizacją Prawa o ustroju sądów powszechnych i wynikającą z niej zmianą zakresu nadzoru nad działalnością administracyjną sądów ze strony organu władzy wykonawczej - Ministra Sprawiedliwości, która doprowadziła do przekazania kierowania tą działalnością podległym mu organom - dyrektorom sądów, przy jednoczesnym pozbawieniu uprawnień prezesów sądów. Niewątpliwie w ślad za tym poszło zaznaczenie rangi ustrojowej tego organu sądu oraz podkreślenie, że ta bezpośrednia podległość Ministrowi Sprawiedliwości nie ograniczy odrębności i niezależności sądów od władzy wykonawczej gwarantowanych w art. 173 Konstytucji RP. Stąd też w art. 32d ust. 2 Prawa o ustroju sądów powszechnych znalazło się odesłanie do art. 6-7 i art. 9-11 ustawy o pracownikach sądów i prokuratury, odwołujących się do powszechnie obowiązujących w prawie urzędniczym standardów, gwarantujących - niezależnie od podległości służbowej - wykonywanie obowiązków w sposób profesjonalny, rzetelny i bezstronny.

Sąd Najwyższy zaznaczył, że taka radykalna zmiana dotychczasowych zasad wynagradzania wymagałby jednoznacznego wskazania, że wynagrodzenie zasadnicze oraz dodatek specjalny z tytułu okresowego zwiększenia obowiązków lub zadań, a także nagrody za szczególne osiągnięcia w pracy to wyłączne (jedyne) składniki wynagrodzenia tych urzędników sądowych.

Biorąc to pod uwagę, w ocenie Sądu Najwyższego uprawniony jest wniosek, że art. 32d Prawa o ustroju sądów powszechnych, w brzmieniu obowiązującym do 23 stycznia 2014r., nie zawierał zamkniętego katalogu przepisów ustawy o pracownikach sądów i prokuratury, mających zastosowanie do dyrektorów sądów (i ich zastępców).

Zmiana art. 32d Prawa o ustroju sądów powszechnych, który od 24 stycznia 2014 r. ust. 2 tego artykułu otrzymał następujące brzmienie: "Do dyrektora sądu oraz zastępcy dyrektora sądu stosuje się odpowiednio przepisy art. 6-7, art. 9-11 oraz art. 14a-18 ustawy z dnia 18 grudnia 1998 r. o pracownikach sądów i prokuratury (Dz. U. z 2011 r. Nr 109, poz. 639 z późn. zm.), rozwiewa przedstawione wątpliwości interpretacyjne. Potwierdza bowiem, że zamiarem ustawodawcy nie było pozbawienie dyrektorów sądów dotychczas przysługujących im składników wynagrodzenia. Nastąpiło zatem doprecyzowanie art. 32d tak, aby wyeliminować możliwość jego wykładni w sposób prowadzący do nieuprawnionego zróżnicowania sytuacji prawnej dyrektorów sądów i ich zastępców w stosunku do pozostałej kadry urzędniczej sądów i prokuratury.

Sąd rozpoznający niniejszą sprawę w całości podziela pogląd Sądu Najwyższego wyrażony w powołanym powyżej orzeczeniu.

W szczególności zważyć należy, co słusznie podnosi powódka, jej sytuacja prawna od stycznia 2013r. nie uległa żadnej zmianie. Powódka była i jest pracownikiem sądu zajmującym stanowisko dyrektora Sądu Rejonowego w Słupsku. Powódka jako pracownik sądu do stycznia 2013r. otrzymywała dodatek za wieloletnią pracę i aktualnie nadal go otrzymuje.

Nadto, co istotne, ustawodawca dokonując zmiany art.32d Prawa o ustroju sądów powszechnych nie dokonał zmian w innych przepisach dotyczących wynagrodzenia pracowników sądów i prokuratury (w szczególności nie wyłączył prawa dyrektorów sądów do dodatków specjalnych i nagród) co dodatkowo przekonuje, że zmiana art.32d usp miała na celu doprecyzowanie tego przepisu, tak „aby wyeliminować możliwość jego wykładni w sposób prowadzący do nieuprawnionego zróżnicowania sytuacji prawnej dyrektorów sądów w stosunku do pozostałej kadry urzędniczej sądów i prokuratury”. Nie sposób znaleźć uzasadnienie stanowiska zgodnie z którym pracownik sądu – dyrektor- jako jedyny spośród pracowników sądu miałby zostać pozbawiony dodatku, którego przyznanie oraz wysokość uzależniana

jest jedynie od stażu pracy, a prawo do tego składnika wynagrodzenia jest powszechne w obowiązującym prawie urzędniczym.

Mając na uwadze powyższe rozważania, Sąd zasądził od pozwanego Sądu Rejonowego w Słupsku na rzecz powódki M. D. (2) kwotę 21.960,40 zł. wraz z ustawowymi odsetkami od poszczególnych kwot – zgodnie z żądaniem pozwu.

W punkcie 2 wyroku na podstawie art. 477² § 1 kpc zgodnie z którym zasądzając należność pracownika w sprawach z zakresu prawa pracy, sąd z urzędu nada wyrokowi przy jego wydaniu rygor natychmiastowej wykonalności w części nieprzekraczającej pełnego jednomiesięcznego wynagrodzenia pracownika, Sąd nadał wyrokowi klauzulę wykonalności co do kwoty 8.000 zł.